

22

ที่บ้านพักตากอากาศริมทะเลของกอนวูมีห้องอัดเสียงส่วนตัวอยู่ที่ชั้นล่าง กอนวูพาทุกคนในบริษัทรวมทั้งฮยเยอนเข้าไปในห้องอัดเสียงนั้น ชายหนุ่ม ดึงผ้าคลุมทุกชิ้นออก แล้วสิ่งที่ปรากฏแก่สายตาทุกคนในที่นั้นก็ทำให้ทุกคน ต้องตะลึง

เครื่องไม้เครื่องมือและอุปกรณ์ในการอัดเสียงทุกอย่างดูทันสมัยและอลังการ แม้เวลาจะผ่านไปนานแล้วก็ตาม แต่ทุกอย่างยังคงสภาพใหม่เอี่ยม ไม่ได้สึกหรอไปตามกาลเวลาเลยแม้แต่นิด แม่ของกอนวูมักจะใช้ที่นี้อัดเสียงตอนออกอัลบั้มของตัวเองสมัยเมื่อยังมีชีวิตอยู่

ขณะที่ทุกคนกำลังชื่นชมกับความอลังการทันสมัยของอุปกรณ์ต่างๆ ในห้องอัดเสียง เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นเบี่ยงเบนความสนใจ

"ใครมาวะ" จินโพนแล้วหันไปสั่งซูลซูให้เปิดประตู แต่เมื่อเห็นว่าใครคือแขกผู้มาเยือน ทุกคนก็ยิ้มแค้นปรีด้วยความดีใจ มีเพียงฮยเยอนคนเดียวที่ชะงักไปนิดหนึ่ง

"เขจุนคยู!" จินโพร้องลั่นด้วยความดีใจ

"พวกนายยังรับคนแต่งเพลงอยู่หรือเปล่า หวังว่าคงยังไม่หายไปนะ"

จนของถามอย่างเขินๆ

"ฉันดีใจนะที่นายมาจนได้" กอนวูเดินเข้าไปใกล้เพื่อนรักแล้วยื่นมือไปจับทัททาย จินโพรีบแทรกเข้าไปกอดจนของด้วยความคิดถึง

"ฉันคิดถึงนายจังเลย!"

"ฉันก็ดีใจนะที่นายมา" จางโฮบอกยิ้มๆ

"ในที่สุดสามทหารเสือก็ได้กลับมารวมตัวกันซักที" จินโพร้องลั่นอย่างดีใจ ช่วงที่ทุกคนกำลังยินดีอยู่นั้น จนของอดไม่ได้ที่จะเหลือบมองฮยเยอินซึ่งยืนอยู่ห่างจากเขาไปไม่กี่ก้าวแวบหนึ่ง ฮยเยอินเพียงแค่อยิ้มบางๆ ให้เขาตามมารยาท พยายามกลบเกลื่อนความสับสนในใจที่เริ่มก่อตัวขึ้นมาอีกครั้ง... ทุกครั้งที่เห็นหน้าผู้ชายคนนี้

"ที่นี่ก็ครบทีมแล้ว ฉันจะแจกแจงหน้าที่ของแต่ละคนให้ฟังนะ" กอนวูเอ่ยขึ้นเป็นคนแรกเมื่อพาทุกคนมานั่งรวมตัวกันที่โซฟาในห้องนั่งเล่นเพื่อตีมอลองให้กับอัลบั้มชุดแรกที่กำลังจะเริ่มต้นขึ้น

"จางโฮเป็นมิวสิกไดเรกเตอร์ จินโพจะดูแลโปรเจกต์ทั้งหมด ส่วนซูลซูจัดการทุกอย่างตั้งแต่สากกะเบือยันเรือรบ" ประโยคหลังกอนวูผายมือไปที่ชายหนุ่มรูปร่างสูงผอมหน้าตาเรียบร้อย พนักงานใหม่ที่เขารับเข้ามาช่วยบริษัท

"จะให้ผมทำอะไรก็บอกได้เลยนะครับ" ซูลซูยื่นมือไปจับทัททายกับจนของอย่างสุภาพ

"ยินดีที่ได้รู้จักครับ" จนของเอ่ยตามมารยาท

"แล้วก็... นายคงรู้จักฮยเยอินแล้วนะ" กอนวูกุมมือฮยเยอินที่นั่งอยู่ข้างๆ ไม่ทันรู้สึกว่าเป็นหญิงสาวสะดุ้งเล็กน้อยเพราะมัวแต่มองจนของและแอบฟังเสียงของเขาทุกประโยคด้วยความระแวงสงสัย

"หวังว่าคุณคงจะแต่งเพลงเพราะๆ ให้ฉันนะคะ" ฮยเยอินก้มหัวน้อยๆ ตามมารยาท จนของส่งยิ้มให้หญิงสาวอย่างจริงใจ

เขาตั้งใจไว้แล้วว่าตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เขาจะทิ้งอดีตทั้งหมดไว้ข้างหลัง...

"มาพยายามด้วยกันก็แล้วกันนะครับ" จนของบอกยิ้มๆ ฮยเยอินชะงักไปนิดเมื่อได้ยินเสียงของเขาซัดๆ อีกครั้ง

ผู้ชายตรงหน้าทำให้เธอคิดถึงจนของทุกครั้งที่ได้ยินเสียงของเขา...

"เรามาตีผลลงให้กับธุรกิจของเรากันเถอะ ฮเยอิน คุณจะต้องดังแน่ๆ!"
จินโหยกแก้วขึ้นชนกับทุกคน ช่วงเวลาแห่งการเฉลิมฉลองดำเนินไปอย่าง
สนุกสนาน ไม่มีใครสังเกตเห็นว่าฮเยอินมักกล่อมองจนยอของอยู่เงียบๆ...

คืนนั้นก่อนดูพาสฮเยอินและออเดรย์ไปยังห้องชุดสตูดิโอในโรงแรมหรู
แห่งหนึ่ง ซึ่งนับตั้งแต่นั้นไปจะเป็นที่พักถาวรสำหรับสองพี่น้อง

"ว้าว! นี่คือนี่ที่ฉันจะได้อยู่จริงๆ เหนือเลย!" ออเดรย์กรีดกรีดอย่าง
ตื่นเต้นเมื่อก้าวเท้าเข้าไปข้างใน ตาของหล่อนโตเป็นไข่ห่านเมื่อเห็นห้องพัก
กว้างขวาง แล้วยังแบ่งเป็นหลายห้องและตกแต่งอย่างหรูหราอีกด้วย

"คุณบ้าขอบมัยล่ะครับ" กอนวูถามเอาใจ

"แน่นอน ฉันต้องขอบอยู่แล้ว!" หล่อนตอบพลางวิ่งแจ้นไปที่กระจกหน้าต่าง
ข้างนอกเป็นทิวทัศน์ทั่วกรุงโซล เห็นตึกรามบ้านช่องสว่างไสวงดงามในเวลา
ค่ำคืน

"โอ้ พระเจ้า วิเศษกว่าที่นิวยอร์กอีกนะเนี่ย!" ออเดรย์ชื่นชมกับ
ทิวทัศน์ตรงหน้าอย่างตื่นเต้น ก่อนจะวิ่งเข้าไปสำรวจห้องอื่นๆ

"นั่นอะไรนะ ห้องครัวไหมนี่!" ฮเยอินฟังเสียงโวยวายของคุณบ้าแล้ว
ยิ้มออกมา ก่อนจะหันไปเอ่ยกับกอนวูอย่างเกรงใจ

"ความจริงคุณไม่จำเป็นต้องหาที่พักใหญ่โตแบบนี้ให้เราเลย"

"อย่าเกรงใจไปหน่อยเลยนะ นี่เป็นสิ่งที่คุณได้จากการทำสัญญาไป
ตลอดชีวิตนะ ต่อไปถ้าดังแล้วห้ามเรียกเงินเพิ่มด้วย" กอนวูแก้มือเล่น ฮเยอิน
ถึงยิ้มออกมาได้อย่างสบายใจ แล้วชายหนุ่มก็พาหญิงสาวไปชมห้องนอนส่วนตัว

"ผมตกแต่งห้องนี้เองเลยนะ" เขาโอบไหล่ฮเยอินพาทัวร์รอบห้อง

ห้องนอนตกแต่งอย่างสวยงามในโทนหวาน มีโปสเตอร์รูปของหญิงสาว
ติดทั่วห้องราวกับเป็นวอลเปเปอร์ ฮเยอินมองห้องของตัวเองแล้วรู้สึกซาบซึ้งจน
พูดไม่ออกที่ผู้ชายตรงหน้าทำเพื่อเธอมากเหลือเกิน

"ในที่สุดคุณก็ได้เป็นเจ้าของห้องของผมแล้ว" กอนวูมองหน้าฮเยอินด้วย
สายตาจริงจังจนหญิงสาวอดเงินไม่ได้

"ขอบคุณมากนะคะ"

"นอนหลับฝันดีในห้องนี้นะ ความฝันของคุณทำให้ผมมีชีวิตอยู่ต่อไป" ชายหนุ่มบอกรายอย่างอ่อนโยน ก่อนจะค่อยๆ โน้มตัวลงจูบหญิงสาวอย่างแผ่วเบา "โอ๊ะ แล้วห้องนี้! อู๊! ขอโทษๆ" ออเดรย์ที่วิ่งเข้ามาในห้องอย่างไม่ดูตาม้าตาเรือรีบแจ้นกลับออกไปเมื่อรู้ตัวว่าเข้ามาขัดจังหวะคู่รักเสียแล้ว กอนวูถอนหายใจออกมาอย่างหมดอารมณ์ ก่อนจะหันไปหัวเราะกับฮเยอินเบาๆ คึนนั้นหลังจากที่กอนวูกลับไปแล้ว ฮเยอินหยิบของในกระเป๋าเสื้อผ้าออกมาจัด แล้วก็ต้องตกอยู่ในภวังค์อีกครั้งเมื่อหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งขึ้นมา ในตเพลงที่หญิงสาวเก็บมาจากกระท่อมลับเมื่อวันนั้น... เพลงที่จุนยองแต่งให้แต่ฮเยอินเพียงผู้เดียว

ฮเยอินมองกระดาษในมือพลางครุ่นคิดถึงคำพูดเก่าๆ ที่เธอและจุนยองเคยสัญญาไว้ร่วมกัน

'ถ้าฉันได้เป็นนักแต่งเพลง เธอจะเป็นคนเดียวที่ร้องเพลงของฉัน เธอเป็นนักร้อง ส่วนฉันเป็นคนแต่งเพลงให้'

ภาพของจุนยอง เพื่อนรักของกอนวูแวบผ่านเข้ามาในหัวสมองของหญิงสาวอีกครั้ง ฮเยอินพยายามสลัดความรู้สึกแปลกประหลาดทั้งหมดทิ้งไป แต่ดูเหมือนมันจะไม่ได้ผลเลย...

เช้าวันถัดมา ฮเยอินไปถึงที่บ้านพักตากอากาศริมทะเลตั้งแต่เช้าตรู่ หญิงสาวค่อยๆ เดินขึ้นบันไดไปที่ชั้นสองอย่างช้าๆ แล้วเธอก็เห็นจุนยองนั่งแต่งเพลงอยู่เงียบๆ ในห้องนั่งเล่นชั้นบนพร้อมกับกีตาร์คู่กาย ความรู้สึกแปลกประหลาดที่เธอพยายามสลัดมันออกทั้งคืนกลับเข้ามาอีกครั้ง

ฮเยอินก้าวเข้าไปหาผู้ชายตรงหน้าช้าๆ โดยไม่รู้ตัว ทุกๆ อย่างของผู้ชายคนนี้ช่างเหมือนกับจุนยองที่เธอรักเหลือเกิน...

"มาแล้วหรือ" จุนยองซึ่งนอนค้ำที่นั่นทั้งคืนพร้อมกับจินโพและจางโฮเงยหน้าขึ้นทักด้วยน้ำเสียงเย็นชา ซึ่งคนที่มองจากภายนอกคงจะเชื่อเสียสนิทว่าเขาลืมนักร้องที่ชื่อฮเยอินได้จนหมดหัวใจแล้ว

"คะ ฉันพร้อมจะซ้อมแล้ว" ฮเยอินตอบเบาๆ รู้สึกเจ็บและผิดหวังทุกครั้งที่ต้องยอมรับว่าผู้ชายคนนี้ไม่ใช่จุนยองของเธอ

"ดี... งั้นก็ไปกันเถอะ" จุนยองบอกสั้นๆ ก่อนจะถูกขึ้นจากโซฟา แต่แล้วหญิงสาวก็อึกอ๊ก

"เอ่อ... คือฉันมีเรื่องอยากจะขอร้องคุณนะค่ะ" ฮยอินหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งออกจากกระเป๋าส่งให้จุนยอง ชายหนุ่มมองกระดาษในมือที่รับมาแล้วชะงักไปนิด

มันเป็นโน้ตเพลงที่เขาจำได้เป็นอย่างดี เพลงที่เขาจำได้ขึ้นใจ...

"ฉันขอเอาเพลงนี้ใส่ไว้ในอัลบั้มด้วยได้มั๊ยคะ ฉันรู้ว่าตัวเองอาจจะล้ำเส้นไปหน่อย แต่ว่า..."

"ใช่ คุณล้ำเส้นเกินไปแล้ว ผมขอปฏิเสธ" จุนยองเอ่ยอย่างเย็นชา ส่งโน้ตเพลงแผ่นนั้นคืนให้หญิงสาว แม้จะรู้สึกเจ็บปวดเหลือเกินที่เห็นใบหน้าผิดหวังของฮยอิน แต่เขาก็ต้องเก็บซ่อนมันเอาไว้

"ขอโทษค่ะ" ฮยอินก้มหน้าน้อยๆ อย่างเข้าใจ ก่อนจะเดินจากไปอย่างผิดหวัง จุนยองได้แต่มองตามร่างบางนั้นไปอย่างขมขื่น

ทำไมเธอถึงยังไม่ลืมฉันอีกนะ ฮยอิน... เธอควรจะใช้ชีวิตอย่างมีความสุขกับกอนวูลิ

จุนยองมองโน้ตเพลงที่เขาเพิ่งแต่งเมื่อคืน ลายมือหวัดๆ ที่เขาเขียนชื่อเพลงว่า 'ถ้าคุณรักฉัน' เหมือนกับลายมือในกระดาษแผ่นเมื่อที่ไม่มีผิดหวัง ชายหนุ่มจำต้องหยิบกระดาษแผ่นใหม่ขึ้นมาแล้วเขียนชื่อเพลงลงไปใหม่ด้วยลายมือบรรจง

ขอจุนยองตายไปแล้ว ตอนนี้มีเพียงแค่เขจุนคยูคนเดียวเท่านั้นที่จะแต่งเพลงให้ปาร์คฮยอิน... จุนยองคิดอย่างเศร้าๆ

หลังจากปรับแต่งโน้ตเพลงเรียบร้อยแล้ว จุนยองก็เดินออกจากห้อง เขาเห็นฮยอินยืนเหม่ออยู่ตรงเฉลียงทางเดิน ใบหน้าของหญิงสาวช่างเศร้าสร้อยจนหัวใจของเขารู้สึกเจ็บ แต่ชายหนุ่มก็พยายามตัดใจแล้วเดินเข้าไปหาอย่างไม่ให้สัมผัสให้เสีย

"ทำอะไรอยู่" ร่างบางของฮยอินสะดุ้งน้อยๆ จุนยองต้องถาม "ทำไมต้องตกใจขนาดนั้นด้วย"

"คุณเสียงเหมือนใครคนหนึ่งที่คุณรู้จักนะคะ" ฮยอินบอกตามความจริง

ไม่ทันสังเกตเห็นหน้าแปลกไปของคนข้างๆ

"นั่นแหละ แต่เสียงผมไม่ได้โหลขนาดนั้นนะ" จูนยองพูดเหมือนไม่ได้ใส่ใจนัก

"ทั้งวิธีการพูดของคุณ เสียงของคุณ... เหมือนกับเค้ามาก" ฮยเยอนนิ่งไปนิดก่อนบอก

"เขาก็แต่งเพลงเหมือนกับคุณ ชื่อของเค้าคือ... ซอจูนยอง" หญิงสาวเน้นชัดถ้อยชัดคำ ใบหน้ายิ้มยิ้มเศร้าๆ เมื่อพูดชื่อชายที่ตัวเองรัก แต่เขาไม่ได้อยู่บนโลกนี้อีกต่อไปแล้ว...

"แล้วไง คุณมาบอกผมทำไม" จูนยองพยายามกลั้นน้ำตาแล้วถามอย่างเย็นชา

"คุณกำลังบอกว่าผมคือเค้านั่นแหละ" ฮยเยอนนิ่งอึ้งไป พุดอะไรไม่ออก รู้สึกเหมือนถูกมีดบาดที่หัวใจจนเป็นแผลเลือดไหล

"นี่คือเพลงที่คุณต้องซ้อมวันนี้ รีบไปเถอะ ทุกคนกำลังรออยู่" จูนยองยื่นโน้ตเพลงส่งให้ ทำเป็นไม่เห็นท่าที่เจ็บปวดของหญิงสาว ก่อนจะเดินไปจากตรงนั้นด้วยความรู้สึกที่ไม่ต่างกัน...

จูนยองตรงเข้าห้องควบคุมเสียงขณะที่จางโฮ จินโพ และซุลซุรออยู่ ในนั้นก่อนแล้ว ฮยเยอนเข้าไปในห้องอัดเสียงอีกห้องหนึ่งซึ่งมองทะลุกระจกกับห้องควบคุมเสียงที่พวกผู้ชายทั้งหมดอยู่ได้ หญิงสาวมองโน้ตเพลงที่เพิ่งได้รับจากจูนยอง และอดไม่ได้ที่จะหยิบโน้ตเพลงอีกแผ่นในกระเป๋าขึ้นมาเปรียบเทียบกัน

แล้วเธอก็ต้องถอนหายใจออกมาอย่างผิดหวังเมื่อลายมือบนกระดาษสองแผ่นนั้นไม่เหมือนกันเลยสักนิด...

"เริ่มเลยนะ ไม่ต้องเกร็ง ทำตัวสบายๆ เริ่มที่จังหวะเร็วก่อนแล้วกัน" จางโฮพูดกับฮยเยอนได้ไมค์แล้วปรับมิกเซอร์ เสียงดนตรีจังหวะเร็วดังขึ้นทั่วห้อง ทุกคนรอว่าเมื่อไหร่ฮยเยอนจะสวมหูฟังเสียที แต่เมื่อเห็นว่าไม่มีทีท่าว่าหญิงสาวจะเงยหน้าขึ้นจากโน้ตเพลงในมือ พวกเขาจึงหันหน้ามองกันเงิบๆ

"คุณปาร์คฮยเยอน!" จูนยองกดไมค์แล้วตะโกนเรียกเตือนสติ ฮยเยอนสะดุ้งเฮือก เพิ่งนึกขึ้นได้ว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่ รีบหยิบเฮดโฟนขึ้นมา

สวมแล้วพิมพ์อย่างลนลาน

"ชะ... ขอโทษค่ะ"

"ฉันว่านายคงต้องกดดันเธอมากกว่านี้นะ" จางโฮหันไปบอกจุนยอง

"อืม" ชายหนุ่มรับปากอย่างว่าง่าย แม้จะรู้สึกหนักใจเล็กน้อย

"เราหวังพึ่งนายคนเดียวเลยนะ ทำให้ดีล่ะ" จางโฮบอกแล้วลุกขึ้น ทำท่าจะเดินออกจากห้องแล้วปล่อยให้หน้าหน้าที่ทั้งหมดเป็นของจุนยองคนเดียว แต่จินโพที่อยู่ข้างหลังรีบขยับเข้าไปแทนที่

"ขอโทษนะ ช่วยปล่อยให้เราอยู่สองคนได้มั้ย" จุนยองหันไปขอร้องจินโพเมื่อเห็นว่าเพื่อนไม่ยอมไปเสียที

"อะไร ฉันเป็นโปรดิวเซอร์นะ" จินโพไวววาย แต่ก็ต้องหุบปากเมื่อถูกอีกสองหนุ่มลากตัวออกไป

หลังจากทั้งสามหนุ่มออกไปแล้ว จุนยองก็นิ่งหยุดคิดที่ฮะเยอินยังคงเอาแต่มองโน้ตสองแผ่นนั้นอย่างเหม่อลอย จุนยองลุกขึ้นจากที่นั่ง ตรงเข้าไปในห้องอัดเสียงทันที

"ฮะ!" ฮะเยอินร้องลั่นเมื่ออยู่ๆ จุนยองก็ตรงเข้ากระซกแผ่นโน้ตเพลงเจ้าปัญหาออกจากมือของเธอแล้วฉีกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยอย่างโหดร้าย

"คุณทำอะไรนะ" ฮะเยอินถอดหูฟังออกแล้วถามเสียงแหลม อยากจะร้องไห้ออกมาเต็มทีเมื่อเห็นสิ่งของอันเป็นที่รักถูกทำลายจนหมดสิ้น

"ผมจะถามคุณอีกครั้งเดียว คุณจะเหม่อแบบนี้ตั้งแต่วันแรกเลยใช่มั้ย" จุนยองตะคอกถามอย่างเย็นชา เมื่อเห็นหญิงสาวอึ้งไปไม่ตอบ เขาก็หยิบแฮดโฟนสวมให้เธอหลวมๆ แล้วเตือนสติ

"เลิกเศร้า แล้วก็มีสมาธิหน่อยสิ" เขาบอกด้วยน้ำเสียงเย็นลง ทำให้เป็นไม่เห็นใบหน้าของหญิงสาวที่มองเศษกระดาษบนพื้นอย่างเจ็บปวด แล้วเขาก็กลับเข้าห้องของตัวเองไป

"ลองจังหวะเร็วก่อนนะ" จุนยองเปิดเพลงขึ้นอีกครั้ง แต่เพราะฮะเยอินมัวแต่ก้มลงเก็บเศษกระดาษทั้งหมดขึ้นมามองอย่างเศร้าสร้อย หญิงสาวจึงร้องเพลงท่อนแรกไม่ทัน จุนยองปิดดนตรีทันทีแล้วสั่ง

"ออกไปข้างนอกเลย!"

ฮเยอินเดินตามจุนยองออกไปที่ห้องเปียโนอย่างกล้าๆ กลัวๆ ไม่เข้าใจว่าทำไมผู้ชายตรงหน้าถึงได้เอ็นชากับและซีหูตึงใจเหลือเกิน โดยเฉพาะกับเธอ "นั่งลง" จุนยองหยุดลงหน้าเปียโนหลังใหญ่แล้วหันมาบอกหญิงสาว ฮเยอินเหลือบตามองอย่างไม่พอใจนิดหนึ่งที่ถูกสั่งเช่นนั้น แต่ก็ยอมนั่งลงแต่โดยดี

"เราจะเริ่มไลโน้ตเพลงแต่ละโน้ต" จุนยองอธิบาย พอเห็นหญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองอย่างตกใจ เขาก็บอก

"คุณไม่รู้จักรโน้ตเพลงเหรอ ได้ข่าวว่าคุณเองก็เรียนเรื่องการใช้เสียงมาแล้วนี่" ฮเยอินมองผู้ชายตรงหน้าอย่างไม่ค่อยพอใจนัก

ที่เธอตกใจไม่ใช่เพราะว่าไม่รู้จักร แต่ไม่เข้าใจว่าทำไมจะต้องมาเริ่มต้นขึ้นพื้นฐานใหม่หมดเลยต่างหาก!

แต่เมื่อนี้วเรียวยาวของจุนยองสัมผัสลงบนแป้นเปียโน ฮเยอินก็จำต้องร้องตามออกมาอย่างเสียไม่ได้

"อ่า อ่า อ่า อ้า อ่า อ่า"

"ยืนขึ้นเลย" จุนยองสั่งโดยไม่มองหน้า หญิงสาวหันมองเขาตาแป๋ว ก่อนจะถอนหายใจอย่างเซ็งๆ แล้วลุกขึ้น ไม่เข้าใจที่ตัวเองทำอะไรไม่เคยถูกใจเขาสักอย่าง

"ร้องแบบนี้ะเธอจะเป็นนักร้อง พุดเล่นละมั้ง" จุนยองบอกอย่างเฉยชา ทำเป็นไม่เห็นว่าคุณหญิงตรงหน้ากััดฟันกรอดด้วยความโกรธ

"ลองใหม่ซิ"

"อ่า อ่า อ่า อ้า อ่า อ่า" ฮเยอินร้องเสียงดังขึ้น แต่ก็ดูเหมือนยังไม่สนใจชายหนุ่มตรงหน้าเสียที

"ไม่ได้กินข้าวเข้ามาหรือ ทำไมเสียงเบาอย่างนี้ ร้องดังๆ หน่อยเซ! ร้องให้เสียงมันออกมาจากท้องนะ" ไม่พูดเปล่า จุนยองเอื้อมมือไปตีท้องของหญิงสาวเบาๆ จนเธอตกใจ ไม่คิดว่าเขาจะกล้า แต่พอเห็นสายตาดุๆ ของเขา แล้วก็จำต้องทำตาม

"อ่า อ่า อ่า อ้า อ่า อ่า"

"ดังกว่านี้!" จุนยองกดแป้นเปียโนอีกครั้ง

"อ่า อ่า อ่า อ้า อ่า อ่า"

"ดังกว่านี้! ทำให้เหมือนกับอยู่บนเวที!"

"อ่า อ่า อ่า อ้า อ่า อ่า"

"เอาใหม่!"

จินไฟและซูลซูลที่ได้ยินเสียงจูนของอะอะไววายเป็นครั้งแรกในรอบปี รีบตามขึ้นมาดู แล้วทำที่ที่จริงจิงจนเกินเหตุของจูนของก็ทำให้ทั้งสองหนุ่ม ต้องกลืนน้ำลายลงคอตั้งเอือก รู้สึกสงสารแฟนของเพื่อนขึ้นมาจับใจ

แล้ววันนั้นทั้งวัน ฮเยอินและจูนของก็ได้แต่ร้องไล่เสียงโน้ตแบบนั้นกัน จนคำ จนกระทั่งกอนวูขับรถมาจอดที่หน้าบ้านตามเวลาที่นัดกับหญิงสาวไว้ เขายิ้มออกมาทันทีเมื่อได้ยินเสียงแฟนสาวดังก้องลงมาจากชั้นบน ชายหนุ่มรีบ ขึ้นไปหาด้วยหัวใจที่คิดถึงอย่างไม่รอช้า

"อ่า เอ อี้ อู อู" ฮเยอินร้องออกมาเสียงแหบแห้ง รู้สึกเหมือนใจจะขาด อยู่แล้ว

"ดังกว่านี้!"

"อ่า เอ อี้ อู อู"

"บอกให้ดังกว่านี้!"

"ฉันร้องไม่ไหวแล้วคะ" หญิงสาวหอบเหนื่อยๆ อย่างยอมแพ้ มีอกุ้มที่หน้าท้อง

"ถ้าฉันคุณก็เป็นนักร้องไม่ได้หรอก เลิกตอนนี้ก็ยังไม่ทัน กอนวูคงตามใจ คุณอยู่แล้วละ" จูนของประทศ ซึ่งก็ได้ผล ฮเยอินกัดฟันฮึดสู้ หญิงสาวยึดตัว ตรงเตรียมพร้อมที่จะร้องต่อ

"ลองใหม่นะ" จูนของให้สัญญาณก่อนจะกดเปียโนอีกครั้ง

"อ่า เอ อี้ อู อู"

"เอาใหม่"

"นี่ คุณนักแต่งเพลง อ่าใช้งานหนักนักสิ เธอจะเป็นลมอยู่แล้วนะ" เสียงของกอนวูดังขึ้น เขาเดินเข้าไปโอบไหล่ฮเยอินไว้หลวมๆ อย่างห่วงใย หญิงสาวนึกโล่งอกขึ้นมาทันทีที่ไม่ต้องทนกดดันอยู่กับจูนของสองคนอีกต่อไป

"จะพาเธอไปแล้วแหละ ยังซ้อมไม่เสร็จเลยนะ" จูนของหันไปมอง เพื่อนรักที่เพิ่งมาถึงแล้วถามอย่างเย็นชา พยายามเก็บซ่อนความรู้สึกเจ็บปวด

ไว้ลึกๆ ซ้ำใน

"ไว้หลังอาหารเย็นค่อยหอมตอกก็ได้না"

"ก็เพราะนายเอาแต่ไอ้ เธอถึงได้อ่อนแออย่างนี้ไง นายคิดว่าเธอจะเป็นนักร้องได้โดยไม่ต้องหอมหนักหรือ" จุนยองลุกขึ้นจากเก้าอี้แล้วหันมาράยยาวเป็นชุดให้กอนวูฟัง ไม่สนใจว่าคนที่กำลังถูกวิจารณ์จะรู้สึกยังไง

"เธอน่ะแป๊บนเดียวก็เหนื่อยแล้ว การออกเสียงก็ยังไม่ดี ต้องให้เธอฝึกใช้เสียงทุกวัน"

"ไอ้โห โอเคๆ" กอนวูนึกถึงที่เพื่อนรักสาธยายข้อเสียของฮเยอินได้ละเอียดยิบทั้งที่เพิ่งจะหอมด้วยกันแค่วันเดียวเท่านั้น

"เอาล่ะ วันนี้พอแค่นี้" จุนยองยกมือขึ้นลูบคอตเองอย่างเหนื่อยล้า ทำท่าจะเดินไปจากตรงนั้นเมื่อเห็นกอนวูประคองประหม่อมฮเยอินเสียดอกใหญ่ แต่แล้วสายตาของเขาก็เหลือบไปเห็นแหวนวงหนึ่งตกอยู่ที่พื้น ชายหนุ่มหยิบมันขึ้นมามองอย่างเศร้าๆ แล้วเดินออกจากห้องไปเงียบๆ

แหวนที่เขาเคยตั้งใจจะมอบให้กับฮเยอิน... แหวนที่เขาพยายามจะทิ้งมันไปแล้วหลายครั้ง แต่ก็ไม่เคยได้ผล... เขายังคงเก็บมันไว้ให้ตัวเองเจ็บปวดหัวใจเล่น

"พ่อผมเป็นไงบ้างอะ" จุนยองถามเมื่อมานั่งดื่มเหล้าแกล้มลุ่มกับชาลีที่หน้าบาร์

"สบายดี เค้าเอาเงินที่เธอให้ไปฝากธนาคารด้วย เมื่อไว้จัดงานแต่งงานให้เธอไง" ชาลีพูดยิ้มๆ แม้จะรู้ว่าตอนนี้จุนยองรู้สึกเจ็บปวดแค่ไหน

"แล้วฮเยอินเป็นยังไงบ้าง" หนุ่มหัวเหม่งอดถามไม่ได้ เขารู้ว่าจุนยองคงจะต้องลำบากใจเหลือเกินที่ต้องกลายเป็นนักแต่งเพลงให้ฮเยอิน หญิงสาวที่เขารัก แต่ตอนนี้กลับอยู่ข้างกายผู้ชายอีกคนที่เขาคือเพื่อนสนิทของเขาเอง

ถ้าเขารู้ตั้งแต่แรก เขาจะไม่ตื้อให้จุนยองทำงานกับกอนวูเลย...

"อาจจะกำลังนึกอยากฆ่าผมอยู่ก็ได้มั้ง" จุนยองยิ้มน้อยๆ อย่างเจ็บปวดนึกถึงสิ่งที่ทำกับฮเยอินแล้วตัวเขาก็ไม่สบายใจนัก

"หือ? ทำไมละ"

"ผมรุนแรงกับเธอนิดหน่อยนะ"

"จูนยอง เธอคงเจ็บปวดมากเลยใช่ไหม" ซาลีถามอย่างเป็นห่วง

"ฮยอินจะต้องผ่านมันไปได้ เธอเข้มแข็งจะตาย" จูนยองไม่ตอบคำถามของซาลี เขาฝืนยิ้มอย่างเศร้าๆ

ชายหนุ่มไม่รู้เลยว่าในคืนนั้น ผู้หญิงคนที่เขาคิดว่าเข้มแข็งเอาแต่นั่งมองเศษกระดาษที่เขาฉีกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยแล้วร้องไห้คนเดียวเงียบๆ ในห้องนอน